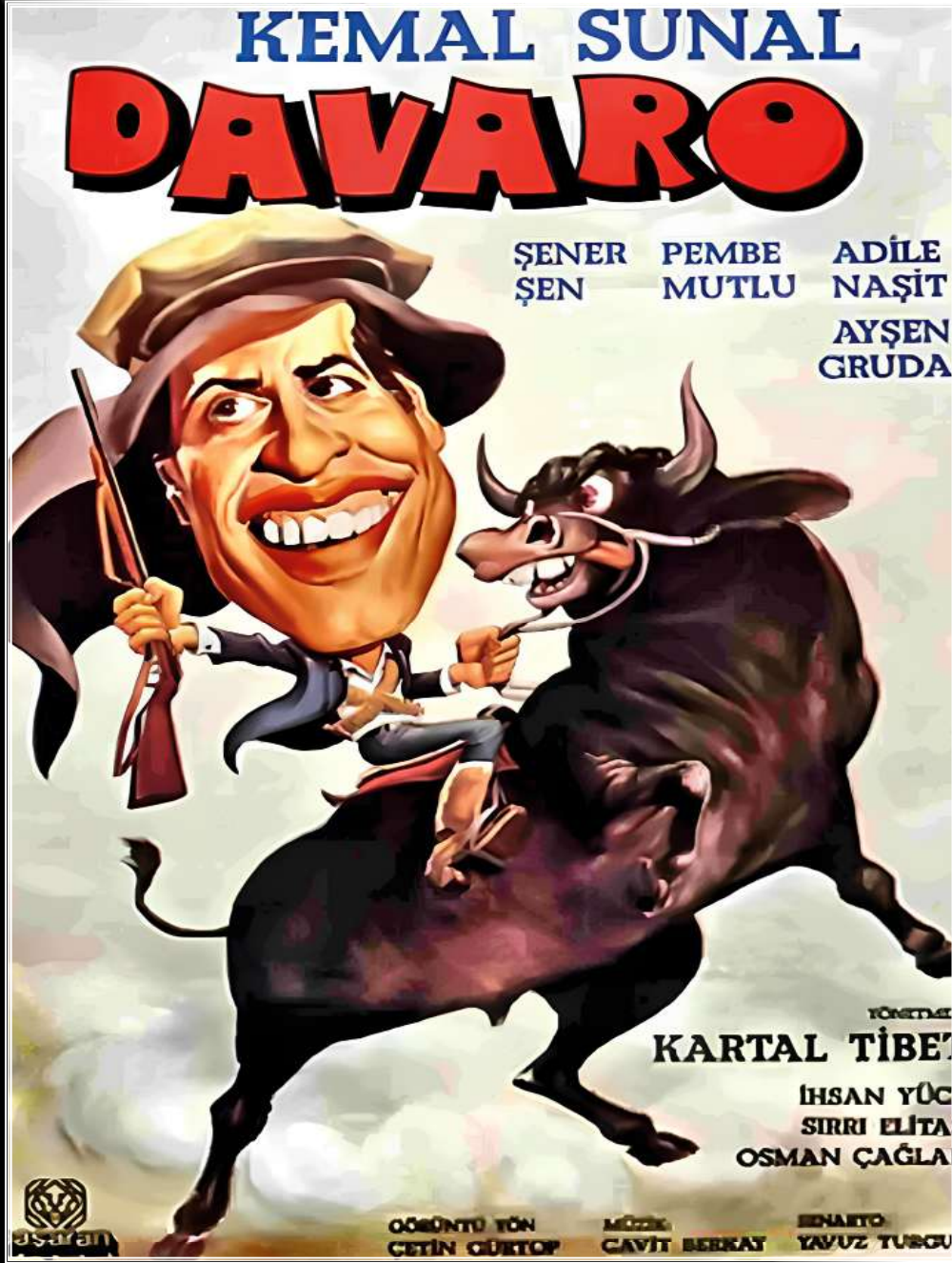

Aşık Karar

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

- ◆ Âşık Hüseyin Çırakman ◆ Erdoğan Öner (Vakârî) ◆ Tacettin Şimşek
◆ Nurgül Kaynar Yüce ◆ M. Nihat Malkoç ◆ Halit Yıldırım ◆ Süleyman Teyek
◆ Mustafa Acar ◆ Mehmet Pektaş ◆ Kirman Rüstemli ◆ Aydın Battal
◆ Yemliha Gürlek ◆ Ali Parlak ◆ Murat Kahraman (Murâdî) ◆ Musa Serin
◆ Hacı Musa Tuncer ◆ İhsan Nazik ◆ Yahya Özkök
◆ Durdu Güneş ◆ Mehmet Gözükarar

80 Sayı 21 Ekim 2024

Sahibinden Komik/On üç -Ucundan Accık-

◆ Mehmet Pektaş

Cengiz bir taraftan koşuyor bir taraftan da kendisini kovalayan Aysel'e yalvarmaya devam ediyordu:

"Yapma abla! N'olursun affet. Ben ettim sen etme. Ablaa!"

Cengiz üzerinde dizlerine kadar gelen papyonlu bir gömlek, omzundan beline doğru maşallah yazılı bir kuşak ve başında sünnet şapkası olduğunu fark etti. Aysel kısacık boyuna ve topuklu ayakkabılarına rağmen âdeta at gibi koşuyordu. Elindeyse hemen hemen kendi boyunda dev bir makas vardı. Makası şaklata şaklata Cengiz'e seslendi.

"Kaçma bakim! Gel buraya. Azıcık ucundan kesicem o kadar."

Makasın her şaklayışında tüyleri diken diken olan Cengiz, göz ucuyla arkaya baksa da peşindeki yüzü seçemiyordu. Ekranlardan alışık olduğumuz teknikle Aysel'in yüzünü buzlanmış hâlde görüyordu.

Cengiz, ansızın kendini bir çıkmaz sokakta buldu. Önündeki duvarı aşmak için birkaç hamle yaptı ama buradan atlamak imkânsızdı. Sırtını duvara dayayıp ağlamaklı sesle yalvarmaya devam etti:

"Ablacım valla benim bir kabahatim yok."

Avını köşeye sıkıştırdığını anlayan Aysel, koşmayı bırakıp ağır adımlarla avına yaklaştı. Makası birkaç kez şaklattı. Cilveli sesiyle:

"Benden habersiz emlak ofisi açarsın ha! Hem de benimle aynı pasaja aynı kata... Ucundan keseyim de gör."

Cengiz, duvarın dibine iyice büzüldü. Önünü iki eliyle kapatıp ağlayarak konuştu ve saniyeler içerisinde elemanını sattı:

"Abla valla billa Mert'in suçu. O buldu burayı. O kadar da dedim, 'Oğlum bak burada Aysel ablanın ofisi var, yarın öbür gün sıkıntı olur.' dedim. İnan ki 'Aysel ablanın haberi var' dedi bana."

Aysel, makasını Cengiz'e doğru şaklattı:

"Sus bakim! Şimdi şu fazlalığını alayım da aklın başına gelsin."

Dev makas bacak arasına doğru şaklamıştı ki Cengiz avazı çıktığı kadar bağırdı:

"İmdaaaatt!"

"Abi, abi! Uyansana abi."

Cengiz bir anda gözlerini açtı. Karşısında Mert vardı:

"Ne var lan!"

"Abi koltukta uyuyakalmışsın. Kâbus görüyorsun galiba. İmdat diye bağıırıyordun. Uyandırıyorum, dedim."

Cengiz, yaşadıklarının rüya olduğunu anlayınca

gözlerini aşağıya indirdi, her şeyin yerli yerinde olduğunu görünce derin bir nefes aldı. Şapır şapır terlemişti. Yakasını paçasını açtı. Mert'ten su istedi. Suyu içerken Mert'e de oturması için işaret etti. Yaşadıklarının şokunu tam olarak atlatabilmiş değildi.

"Bak oğlum, açık konuşacağım. Eğer beni bırakır da şu Aysel karısıyla çalışmaya falan başlarsan seni yedi parçaya böler, her bir parçanı İstanbul'un bir tepesine atarım."

Mert bu konuşmanın sebebini kavrayamamıştı:

"O da nereden çıktı abi, şimdi durduk yere?"

Cengiz:

"Ben peşin peşin konuşayım da sonradan kötü olmayalım. Prim der maaş der aklını çeler. Karışmam kardeşim."

Mert, patronunun işaretiyle bir bardak daha su getirdi. Bu sırada Cengiz, hava almak için pencereyi de açmıştı. Tekrar Mert'e döndü:

"Zararın neresinden dönsen kârdır kardeş. Biz buraya gelerek iyi etmedik. Yol yakinken dönelim, sen yeni bir yer bul, gidelim buradan."

Mert, olanı biteni anlamasa da patronuna itiraz etmedi.

"Peki abi, sen nasıl istersen." Kısa bir sessizlikten sonra "Rasim abi ile ilgili bir şey yapacak mıyız?" dedi.

Cengiz, Rasim ismini duyunca hemen tavrını değiştirdi:

"İyi hatırlattın. Kiracı telefonunuz terör örgütünün eline geçmiş numarasını yedi. Hesaba para göndermiş mi baktın mı?"

"Baktım abi, bizim anonim hesaba 200.000" geldi.

Cengiz'in biraz önceki korkulu yüz ifadesi gitmiş, yüzünde şeytanlar apalamaya başlamıştı.

"Güzel. Hemen ikinci aşamaya geçiyoruz. Sen doğruca sevgili mevkidaşımın yanına gidiyorsun."

Mert patronun yüzüne bön bön baktı:

"Mevkidaş?" diye sordu.

Cengiz:

"Anlasana oğlum, şu Rasim abinin evini boşaltmayan hukuk profesörü."

"Onu anladım da nasıl mevkidaş oluyorsunuz, onu anlamadım."

Cengiz sinsi sindi gülerken aklından baştan sonra üçkâğıtçılıkla dolu kariyerini geçirdi:

"Ee oğlum o hukuk profesörüysen ben de bu işlerin profesörüyüm. Profesör Doktor Ali Cengiz. Haydi oyalanma sen doğruca fakülteye git ve..."

Mert, patronunun yönlendirmesiyle soluğu fa-

kültede almıştı. Bir saat kadar Profesör'ün kapısında dikildikten sonra nihayet Hoca piyasaya çıktı. Kapıda bekleyen adamı öğrencilerinden birisi sandığından sert bir tavırla:

"Ne istiyorsun?" dedi. Tam bu sırada telefonu çalınca elindeki kitapları Mert'e tutuşturup telefonu açtı. Hemen hemen aynı anda Mert'in de telefonu çalmıştı. Her iki telefonun ucunda da Cengiz vardı. Mert bu sayede hem Profesör'ün hem de patronunun konuşmalarını dinliyordu.

Cengiz sesini değiştirerek hızlı bir giriş yaptı:

"Hoca'm ben Kanal 101'den Sedat, sizi 200.000 TL mi dolandırdılar yoksa 200.000 dolar mı?"

Profesör'ün başından aşağıya kaynar sular dökmüştü:

"Ne ne ne?" diyebilirdi.

Cengiz, tekrar etti:

"Haberi geçeceğiz Hoca'm da yanlışlık olmasın 200.000 TL mi, dolar mı?"

Bir anda tüm vücudundan ter boşanan Profesör yüzünü gözünü silip etrafına bakındı. Telefonda ki ses sanki tüm koridorlardan da duyuluyor gibi hissetti.

"Bir saniye, bir saniye bekleyin." dedi fısıltıyla. Sonra eli titreyerek odasının anahtarını bulup kapıyı açtı. Mert de elinde kitaplarla içeri süzüldü. Hoca koltuğuna âdeta yıkılırken o da boş bir sandalyeye ilişti.

Cengiz:

"Alo alo Hoca'm orada mısınız? Haber masasından bekliyorlar, akşama yetiştirmemiz lazım haberi, yanlış olmasın Hoca'm hani 5N1K..."

Profesör, en azından konuşmalarının etraftan duyulma korkusunu üzerinden atmıştı:

"Bir dakika kardeşim, bir dakika... Ne doları ne TL'si? Kimsin, necisin sen?" dedi.

Cengiz:

"Sedat, Hoca'm ben, Sedat Söylemez... Kanal 101'den. Haber müdürümüz Sayın İhsan Gürsoy'un asistanı. Bana dedi, ara dedi, öğren dedi, Hoca'yı 200.000 TL mi dolandırmışlar yoksa 200.000 dolar mı dedi. Yanlış bir şey olmasın İhsan abi, canıma okur."

Profesör:

"Kardeşim, ben saygın bir akademisyenim, yok öyle bir şey."

Cengiz:

"Araştırdık Hoca'm biz, ses kaydı elimizde zaten. 200.000 lafı geçiyor ses kaydında. Dolar mı TL mi onu şapamadık."

Profesör, koltuğunda kızarıp bozarıyordu, kravatını gevşetti, gömleğinin düğmelerini çözdü. Derin bir "Of" çekti.

"Kardeşim n'olur haber maber yapmayın. Bu olay duyulursa tüm Türkiye'ye rezil olurum, insan içine çıkamam."

Cengiz:

"Biz haberi yaptık Hoca'm. Sadece KJ'ye TL diye mi dolar diye mi girelim orada tereddüt ettik, tabii bir de perfore seslendirmede haber ona göre seslendirilecek. İhsan abi bu konulara çok önem veriyor o yüzden yani... Değilse bana ne istersen 2 milyon dolar kaptır." Profesör dil dökmeyi sürdürdü:

"Evladım lütfen... Bakın bu yaşıma geldim. Bir hatadır oldu. Başka bir yolu varsa söyle halledelim. Gerekirse buyur gel, fakültedeyim. Bırak doları moları."

Cengiz:

"Tamam öyleyse Hoca'm ben dolar olarak alayım notumu. Hem daha çarpıcı olur. Sağ olun Hoca'm, ben daha fazla vaktinizi almayayım. İyi günler. Dıt dıt dıt..."

Profesör başını ellerinin arasına alıp dövünmeye başladı:

"Napıcam ben şimdi, napıcam! Bittim ben bittim."

Olan biteni patronunun emri üzerine sessizce takip eden Mert, uygun vaktin geldiğini düşünüp Profesör'e seslendi:

"Pardon Hoca'm..."

Hoca, Mert'in odada olduğunun bile farkında değildi. Başını kaldırıncaya Mert'le göz göze geldi:

"Ne arıyorsun burada? Kaçınıcı sınıfsın sen?"

"Öğrenci değilim Hoca'm, emlakçıyım ben; hani kiracısı olduğunuz evin..." dedi Mert.

Profesör, büyük bir öfkeyle yerinden kalkıp,

"Çık dışarı, def ol! Canım burnumda zaten." diye bağırды.

Mert, gayet sakin ve kendinden emin karşılık verdi:

"Hoca'm yerinizde olsam, karşımdakini kovacağıma, 'Seni Allah gönderdi' derdim. Konuşmalarınıza kulak misafiri oldum. Sizi bu dertten kurtarabilirim. Tabii isterseniz."

Profesör, bir anda yelkenleri suya indirip koltuğuna çöktü:

"Nasıl yani?"

Mert:

"Konuşmanızı duydum Hoca'm. Kanal 101'den Sedat dedi değil mi arayan?"

Profesör:

"Evet yoksa tanıyor musun onu?"

Mert:

"Ben tanımiyorum ama eğer yanılmıyorsam bu Sedat, Cengiz abimin asker arkadaşı. Çözse çözse bu işi Cengiz abi çözer."

Profesör:

"Cengiz de kim?"

Mert:

"Bizim patron..."

Profesör, kısa bir düşünme faslından sonra Mert'in koluna yapıştı:

“Yürü...”

Yarım saat içerisinde Mert ve Profesör, Cengiz’in huzurunda el pençe divan durmuş hâldeydi. Cengiz, Üçkağıtçılık Bilimleri Fakültesi olarak kullandığı ofisinde ayaklarını masasının üzerine uzatmış bir vaziyette karşıladı onları. Profesör’ü telefonuyla oyun oynarken yüzüne bile bakmadan dinledi. Sonra da şartlarını sıraladı:

“Bir, daireyi 24 saat içerisinde boşaltıyorsun. İki, dairenin tamirat, tadilat, temizlik, edik düdüğü masrafları için 100.000 TL nakit ödeme yapıyorsun. Üç komisyon ve danışmanlık ücreti olarak bizzat bana 100.000 TL veriyorsun. Dört, hava parası olaraktan da 50.000 TL ödeme yapıyorsun. Böylece bütün dertlerinden kurtuluyorsun.”

Profesör’ün itiraz edecek hâli yoktu.

“Cengiz Bey, tamam ama bu hava parasını anlamadım.” dedi.

Cengiz ilk defa olarak kafasını kaldırıp bakışlarını Profesör’e dikti:

“Yaklaş.” dedi. Profesör, Cengiz’e doğru birkaç adım attı. Cengiz:

“Yaklaş yaklaş.” dedi. Profesör, Cengiz’in masasına yapışmıştı. Gidecek yer yoktu.

“Yaklaş daha yaklaş” dedi Cengiz. Profesör bu defa kafasını Cengiz’e doğru uzattı. Aralarında bir karışıklık mesafe ya var ya yoktu.

Cengiz:

“Üfff!” diyerek Profesör’e doğru hafifçe üfledi.

“Aldın mı havanı? Parayı elemana teslim et. Haydi şimdi kaybol. Yoksa...” dedi, son kelime ağzında çıkarken iki parmağını makas gibi tutup birleştirdi. Profesör arkasına bile bakmadan Mert’le birlikte çıkıp gitti.

Cengiz, bir işi daha halletmenin verdiği keyifle koltuğuna iyice yayılıp oyuna devam ediyordu ki merdivenlerden tak tak ayak sesleri gelmeye başladı. Her gün onlarca yüzlerce kez inilip çıkılan merdivenlerden ilk defa böyle ayak sesleri geliyordu. Ayak sesleri yaklaştıkça Cengiz’in içine bir korku düştü. Her tak sesinde korku bir parça daha büyüyordu. Ayaklarını indirip koltuktan aşağı doğru kaymaya başladı, az daha yere düşecekti. Ayak sesleri dosdoğru Cengiz’in ofisine doğru geliyordu. Cengiz işin sonuna geldiğini düşünmeye başlamıştı ki kapıdan kısacık boyuyla topuklu ayakkabıyla 50 yaşlarında bakımlı bir kadın girdi. Cengiz kadını derhal tanıdı. Bu kadın kâbusu olan Aysel’den başkası değildi. Artık yüzünü de net olarak görüyordu. Tak tak ayak sesleri ofisin ortasında durdu. Aysel’in şen şakrak, işveli cilveli sesi duyuldu:

“Ay ne güzel olmuş burası böyle!”

-devam edecek-